

med Omverdenen. Ganste vist kan det være meget uheldigt for dem, der ere uskyldig anklagede, — om Lieutenant Pio hører til dem, vil vise sig, naar Dommen falder, foreløbig er det Noget, vi ikke vide — men det er nu engang saa, at Arresteranten ikke kan paaberaabe sig Grundlovens § 86, ligesaa lidt som f. Ex. dens § 88, som siger, at Borgerne have Ret til at samles ubevæbnede; Arresteranterne kunne hverken samle sig bevæbnede eller ubevæbnede. Selv om Politidirektøren maatte finde det stemmende med den Disciplin, der bør være i Arresterne, vilde han ikke engang, saalænge Undersøgelsen staar paa, uden Undersøgelsesdommerens Tilladelse kunne tilstede Arresteranterne at lade Noget trykke. Men som sagt Realiteten af dette Punkt burde jo foreløbig ligge udenfor Forhandlingerne, thi det er kun det Formelle, der her er Tale om. Det fremgaar altsaa af, hvad jeg hidtil har sagt, at det er langt fra, at jeg i det Væsentlige er enig med Udvalgets ærede Flertal, og der foreligger heller ikke i den Del af Betænkningen, jeg har tilladt mig at skrive, Noget, der støtter en saadan Antagelse, thi den Omstændighed, at jeg siger, at jeg kunde have sluttet mig til Flertallet, hvis Forholdet havde været anderledes, end det er, tror jeg ikke, man kan sige, er nogen egentlig Tiltræden. Vi have jo nu i Dvrigt hørt den ærede Minister udtale sig om Sagen, vi have hørt ham give en Forklaring af den virkelige Mening af hans Skrivelse, som jeg antager er væsentlig overensstemmende med det, jeg har læst i den. Udvalgets ærede Ordfører har nu bebudet, at man sandsynligvis mellem 1ste og 2den Behandling vilde finde paa noget Andet, at man vilde gaa bort fra denne Indstilling til noget Andet. Hvad det nu bliver, om det bliver et Lynslag eller et Lovdenskrald, er endnu ganske uvist, men jeg vilde ønske, at det ærede Thing i Erkendelse af begge Deles Unødvendighed vilde stemme mod denne Sags Dvergang til 2den Behandling; jeg agter i det Mindste at gjøre det.

Octavius Hansen: Efter den Udtalelse, der forleden Dag fremkom fra den høitærede Minister, synes det unegtelig, at Udvalget og Ministeren i Forening have opført en ny Udgave af den gamle Komedie: „Misforstaaelse paa Misforstaaelse“. Det er i det Mindste ganske klart for mig, at den høitærede Minister fuldstændig har misforstaaet Udvalgets Tanke og Mening, naar han har troet, at der har været fjerneste Tanke hos det om, at det med Forbigaaelse af Ministeren og hans Konstitutionelle Ansvar skulde ønske at drage Politidirektøren til Ansvar for de Handlinger, hvorover der klages. Dette blev allerede forleden Dag fremhævet af den ærede Ordfører, da han første Gang havde Ordet, og som den, der som Sekretær i Udvalget har konciperet den Skrivelse fra samme, der her foreligger trykt — den eneste Skrivelse, som over-

hovedet er udgaaet fra Udvalget i denne Sag — kan jeg for mit Bedkommende bevidne, at den er affattet uden nogensomhelst Tanke om en saadan Indtængen fra Udvalgets eller fra Folkethingets Side mellem den høitærede Minister og hans underordnede Embedsmænd. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke endnu i dette Dieblif ret kan forstaa, hvorledes en saadan Misforstaaelse har været mulig. Det ærede Thing vil nemlig have været opmærksomt paa, at vi i den her omtalte Skrivelse fra Udvalget aldeles bestemt i Begyndelsen have fremhævet den Forudsætning, hvorfra vi gif ud ved denne Bemærkelse. Vi have nemlig erklæret, at det var vor Forudsætning, at de Handlinger fra Politidirektørens Side, hvorom der her er Tale, kun kunne være foretagne med Justitsministerens — ikke den nuværende Ministers — Billigelse og Vidende. Vi have netop fremhævet dette som en Begrundelse af vort Ønske om at erholde Oplysninger, som en Begrundelse af den Anskuelse, Udvalget maatte have, og som en Begrundelse af, at vi ikke kunde indskrænke os til under en eller anden Form at faae Sagen henvist til Justitsministeren, men at vi maatte søge at danne os en selvstændig Mening om disse Spørgsmaal, at vi maatte underkaste Sagen en selvstændig Undersøgelse, saaledes som der staar i Slutningen af 2det Stykke af Udvalgets Skrivelse. Det synes, at den høitærede Minister har misforstaaet dette Udtryk, at vi ikke troede at kunne unddrage os en selvstændig Undersøgelse, som om vi her vilde opkaste os til et Slags Kriminellammer eller Undersøgelseskomite, hvad der selvfølgelig har været langt fra vor Tanke. Naar man sammenholder Indledningen med dette Udtryk, tror jeg heller ikke, at nogen Misforstaaelse vil være mulig. Det Samme gjælder det Udtryk, hvorpaa der er lagt saa megen Vægt, nemlig at Udvalget ønsker at blive sat i Stand til at bedømme, om der i Politidirektørens paaankede Optreden er Noget, som strider imod Grundloven. Udvalget har selvfølgelig ønsket at blive sat i Stand dertil, thi hvorfor sidder det ellers? Disse Klager forelaa jo for Udvalget, og vi maatte selvfølgelig søge at blive satte i Stand til at bedømme, om der virkelig var nogen Sandhed i dem eller ikke. Dette Ord „bedømme“ er her selvfølgelig brugt i den almindelige Betydning, hvori dette Ord forekommer. Naar man taler om at bedømme, vil det sige: at kunne danne sig en fornøftig Mening om en Sag; men den ærede Justitsminister har i sin Svarskrivelse til Udvalget troet at kunne omskrive dette Udtryk med et ganske andet, nemlig med: at fælde en Dom, hvori der aabenbart ligger noget ganske Andet. Dette er dog, som sagt, allerede tilstrækkelig fremhævet forleden Dag af den ærede Ordfører. Der er, saavidt jeg veed, intet Medlem af Udvalget, som har havt nogen Tanke om, at vi vilde fælde nogen Dom over Politidirektøren. Jeg